

הלכות שחיטה כה"כ קמא

ויב טריפה (מהרי"ל הלכות שמיטה והוא נש"ס דמולין דף י' וכו"ס ומוסקס מכל הפוסקים נזמה דוכתי).

כו דין נקב בושט או בבני מעים קודם השחיטה וכו' ב' סעיפים:
א *ניקב הושט בשעת שחיטה כנגד המקום ששחט [א] כבר טריפה.
ב *שחט הקנה וניקבה הריאה קודם ששחט הושט או ששחט הושט וניקבו בני מעים קודם ששחט הקנה טריפה.

באר הגולה

א' תוס' הרי"ש הרי"ן אהא דרבי וירא לבן סכין וכו' הולין ב כפי ששת התוס' שם דל"ה אהא בר יעקב ר' וירא פליג א"ל וכו' וכן פסק הרא"ש והרי"ב"ם בפ"ג מהל"ש.

ריעותא בבחמה זו מאחר שגולד לו בה ספק (גמרא¹⁰¹) דכיון שגולד לו ספק מקרי ריעותא¹⁰² ולא אולין בתר רובא דאתרע כמ"ש לעיל סי' א' ע':

[יב] טריפה. כלומר אסורה¹⁰³ ועיין מ"ש לעיל סי' א' ע"ב מחלוקת הפוסקים אם היא ספק נבילה או ודאי:

[א] כבר. כתב רש"ל¹⁰⁴ ומ"ז¹⁰⁵ וש"ך¹⁰⁶ דהיינו דוקא קודם ששחט הרוב אבל לאחר ששחט הרוב לא מסתבר כלל שיפסול בו נקב אף על פי שהקנה קיים והוא הדין אם נפסק הקנה אחר שנשחט רובו קודם שחיטת הושט. וסיים הש"ך דאפילו לדין דפסולין כל הלכות שחיטה במיעוט בתרא היינו במיעוט הנשאר עצמו אבל מה שנשחט כבר נכשר. ועוד דשאני הכא דלא אירע הפסול דרך שחיטה כלל עכ"ל. ומשמע מדבריו דאפילו ניקב בידים בשעת שחיטה על ידי סכין וכהאי גוונא לא מקרי דרך שחיטה כלל וכל שכן לעיקר בידים ממש. ולחילוק הראשון שחילק בין מיעוט הנשאר למה שכבר נשחט סבירא ליה דבמיעוט הנשאר נוהגים להחמיר אפילו שלא בדרך שחיטה כלל כשנעשה הפסול בידים ולא ממילא על ידי הבהמה עצמה כשמוטה דלעיל סי' כ"ד¹⁰⁷ כמו שנתבאר שם (עיין שם דלא קיימא לן הכי אלא בהט"ו שם¹⁰⁸). ולחילוק הב' אין להחמיר אפילו במיעוט הנשאר בפסול שאינו בדרך שחיטה כלל. וגם לחילוק הראשון אין להחמיר אלא ממנהגא שנוהגים כפירוש¹⁰⁹ בבעיא דלעיל סימן כ"ג דאיכא למימר כולה הוה שחיטה היא אבל מדינא משום טריפות אין חילוק בין מיעוט הנשאר למה שנשחט כבר לפי דעת רש"ל וש"ך ומ"ז¹¹⁰:

ד ס"ק לו (ר"ה דלא כש"ך).
ה ס"ק יא (הובא ונתבאר לעיל שם ד"ה אלא בעיקרו).
ו סעיף ה, וס"ק יד וס"ק מז.
ז ראה לעיל סי' כד ס"ק לא, שציון למ"ש כאן (בהמשך הסיק, שלא תיגע לדין). שדעת הרא"ש (פ"ב סי' יא) יש חילוק בינם מדינא משום טריפות, לאורך גיטא (שהוקא כשניקב כנגד מקום החרך לצד מנלה או לצד מנח נאמר מנעם נקב במשהו בושט לפני גמר שחיטה, מה שאין כן כשניקב במיעוט הנשאר במקום החרך עצמו מאחר שהרוב שחוט במקום הוה מיעוט כמאן דשחוט דמי). וכ"ה לעיל שם ס"ק לו (ר"ה וכן בעיקרו), וס"ק מד, ולקמן סי' לג סוף ס"ק ז. ונתבאר בשו"ת צמח צדק סי' כג סוף אות ב.

סח י' רע"ב (אתיליד בה ריעותא כבהמה). ספק משנה פ"ד ה"א (כשגולד דבר מה בו).
סט שמש"ש הכסף נושגת שם (כשגולד בו), הוא ביאר לדברי הגמרא שם (אתיליד בו).
ע ס"ק כג (שהובאו שם דברי הכסף משנה ה"ל). וראה העי"ב תתפ"ע ע' 70.
עא שחרי אסורה משום נבילה (ולא משום טריפה).
עב ס"ק כג (וסמיו חסר שם), וש"י.

סימן כו

- א ביש"ש פ"ב סי' יז.
- ב ס"ק א.
- ג ס"ק א.